

Arrest

**nr. 145 927 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van de minderjarige
kinderen X, X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, , die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en in zijn hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van X, X, X en X, op 9 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 november 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CAMERLYNCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 12 december 2012 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 25 november 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de in punt 1.1.

bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de bestreden beslissing die verzoeker op 9 januari 2015 ter kennis werd gebracht en is gemotiveerd als volgt:

"(...) De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie namelijk dat dit gezin zich gedurende hun verblijf in België uitstekend geïntegreerd hebben in de plaatselijke samenleving te leper, dat verzoeker Nederlandse les gevolgd heeft (zie attest leerloopbaan cursist, deelcertificaat), kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en de aanvragen 9ter en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene kwam samen met zijn -inmiddels overleden- echtgenote en hun kinderen in België aan op 18 juni 2010, diezelfde dag nog dienden zij een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 07 februari 2011 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de asielprocedure - namelijk 7 maand 20 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Op 28 januari 2011 dienden betrokkenen een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 in ten gevolge van de gezondheidsproblemen van zoon R.. Op 10 februari 2011 werd deze aanvraag echter onontvankelijk bevonden.

Op 21 februari 2011 werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan betrokkenen.

Betrokkenen dienden op 24 februari 2011 (gezondheidsproblemen zoon R.), op 23 mei 2011 (gezondheidsproblemen mevrouw en zoon R.) en 01 augustus 2011 (gezondheidsproblemen mevrouw en zoon R.) aanvragen 9ter in die respectievelijk op 05 april 2011, 07 juli 2011 en 07 oktober 2011 onontvankelijk werden bevonden.

De aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die betrokkenen ten gevolge van de gezondheidsproblemen van mevrouw en van zoon R. indienden op 09 januari 2012 werd onontvankelijk verklaard op 11 mei 2012 er werden aan de gemeente instructies gegeven om betrokkenen in te schrijven in het Vreemdelingenregister en hen in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie (A.I.) model A in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Op 07 november 2012 is de echtgenote van meneer helaas overleden. Pas op 07 mei 2014 werd de gemeente geïnformeerd dat de aanvraag ten gevolge van dit overlijden zonder voorwerp geworden was. Ten gevolge van de gezondheidsproblemen van zoon R. werd een aanvraag 9ter ingediend op 02 augustus 2013, deze werd echter onontvankelijk verklaard op 20 september 2013.

De echtgenote van betrokkene is in België overleden ten gevolge van een slepende ziekte (zie uittreksel uit een akte van overlijden), zij werd in Antwerpen begraven (zie factuur begrafenisondernemer). De raadsheer haalt aan dat de kinderen hun moeder heel erg missen en dat het ten zeerste aangewezen is dat de kinderen en hun vader in België zouden kunnen blijven opdat zij verder psychologisch begeleid zouden kunnen worden bij de verwerking van hun verdriet. Het zou nefast zijn voor de kinderen indien zij nu uit hun vertrouwde omgeving weggerukt zouden worden. De psychologische begeleiding zou in het geval van een terugkeer naar Kosovo niet langer mogelijk zijn. Daarnaast biedt ook het feit dat het graf van hun moeder hier in België is, de mogelijkheid om af en toe naar dit graf te gaan en er een attentie te plaatsen. Het overlijden van mevrouw is uiterst betreuenswaardig en het is duidelijk dat bij de verwerking van het verlies van een dierbare begeleiding door een ervaringsdeskundige op het gebied van rouwverwerking raadzaam is en een grote steun kan zijn. Er wordt echter niet aangetoond dat degelijke psychologische begeleiding niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst waardoor dit element niet als buitengewone omstandigheid kan weerhouden worden. Dat het voor de familie belangrijk is het graf van tijd tot tijd te bezoeken, wordt niet betwist. Echter kan ook dit element niet als buitengewone omstandigheid weerhouden worden daar de mogelijkheid bestaat om na het aanvragen en verkrijgen van een visum voor kort verblijf, het graf te bezoeken en periodiek in België te verblijven. Daarnaast kan eventueel overwogen worden om een aanvraag in te dienen om het stoffelijk overschot te repatriëren naar het land van herkomst.

Meester Camerlynck schrijft dat vooral de oudste dochter het hard te verduren heeft en ten prooi is aan heftige emoties van verdriet, angst en vertwijfeling. Ze verkeert in een uiterst depressieve stemming die haar zelfs tot zelfmoordgedachten drijft. Deze argumenten hebben eerder betrekking op de medische toestand van V. en kunnen hier niet beoordeeld worden. Er dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende

personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Er wordt geopperd dat de oudste dochter van betrokkene de rol van kind-moedertje voor de drie andere kinderen opgedrongen zou krijgen, dat zij hiervoor veel te jong is en dat dit zeker het einde zou betekenen van haar schoolcarrière. Nochtans heeft zij recht op een volwaardige verdere schoolopleiding, wat hier in België kan maar wat volgens de advocaat zeker niet meer het geval zou zijn in Kosovo. Ons inziens zijn ook de gezinsleden zelf verantwoordelijk voor hoe de rollen binnen het gezin, nu de moeder er niet langer is, ingevuld worden. Ook in Kosovo kan de vader ervoor kiezen zijn dochter verder naar school te laten gaan en haar niet in de rol van kind- moedertje te dwingen. De verantwoordelijkheid die de vader hierin dient te nemen, kan ons inziens niet ontkend worden. Er wordt niet aangetoond dat het voor betrokkene onmogelijk zou zijn om een tewerkstelling te kunnen vinden in het land van herkomst om zo de nodige bestaansmiddelen te verwerven. Evenmin wordt aangetoond dat er geen enkele organisatie zou bestaan in het land van herkomst die betrokkene hierbij enige vorm van steun of omkadering zou kunnen geven. De vrienden en familieleden die betrokkene in België heeft, kunnen hem verder blijven steunen, dit zowel moreel, financieel, als materieel.

Betrokkene zou nagenoeg geen familieleden meer hebben in Kosovo, zijn broers wonen in België: vier ervan hebben de Belgische nationaliteit en één werd erkend als vluchteling. Andere familieleden wonen in Duitsland en in Frankrijk en hebben daar een wettige verblijfstitel. Als het gezin naar Kosovo zou terugkeren, zouden zij er werkelijk alleen voor staan aldus de raadsheer. Vooreerst merken we op dat de familiebanden van betrokkene met de personen waarvan de raadsheer een Belgische identiteitskaart dan wel een B-kaart aan het verzoekschrift toevoegde, niet met officiële documenten aangetoond werd. De vermeende familieleden die in het bezit zijn van een Belgische identiteitskaart bevinden zich daarenboven reeds veel langer in België dan betrokkene zelf waardoor blijkt dat betrokkenen geruime tijd van hen gescheiden geleefd heeft. Er wordt niet aangetoond dat betrokkene afhankelijk is van één van deze familieleden. Zoals hierboven reeds gesteld kan de familie betrokkene ook blijven steunen indien hij terugkeert naar het thuisland, zij kunnen hem en zijn kinderen bovendien uitnodigen om hen met een visum kort verblijf te komen opzoeken.

Het feit dat V., B. en A. hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van school attesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

R. is ingeschreven als leerling op de basisschool Spermalie voor buitengewoon Onderwijs en verblijft aldaar als interne leerling op het internaat (zie attest van inschrijving). R. heeft gehoorproblemen en volgt gespecialiseerd onderwijs dat volgens de raadsman in Kosovo nooit verstrekt zou kunnen worden. Er wordt in dit verband verwezen naar het Kinderrechtenverdrag. De raadsheer heeft echter verzuimd met stavingsstukken aan te tonen dat dergelijk aangepast onderwijs niet beschikbaar zou zijn in het herkomstland of dat R. hier geen toegang tot zou hebben. Noch verduidelijkt de raadsheer welk artikel van het Kinderrechtenverdrag bedoeld wordt, dergelijke algemene verwijzing kan niet als buitengewone omstandigheid weerhouden worden."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, bestaande uit tweede onderdelen, werpt verzoeker de schending op van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Onder het kopje *“Een eerste grief is de totale onredelijkheid van de eerste bestreden beslissing”* betoogt verzoeker als volgt:

"(...) Als er overeenkomstig art. 39/2 § 2 van de Vreemdelingenwet een beroep ingesteld wordt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen - zoals in casu - , komt het aan de Raad toe, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de overheid die de bestreden beslissing genomen heeft, bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan is van juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is (cursivering toegevoegd) (RvV, 13 februari 2008, nr. 7.266).

Verzoeker is van mening dat de D.V.Z., bij de beoordeling van de feitelijke gegevens en bij de gevolgtrekking die door de D.V.Z. hieruit gemaakt werd, niet in redelijkheid tot zijn besluit gekomen is.

A. In zijn verzoekschrift had verzoeker gesteld dat het overlijden van de echtgenote / mama een enorme klap voor het gezin was, zelfs al had men, gezien het ging om een terminale ziekte, bange vermoedens m.b.t. een overlijden in de niet zo verre toekomst. Verzoeker had erop gewezen dat de kinderen hun moeder héél erg missen, en een enorm groot verdriet te verwerken hebben.

Verder had verzoeker benadrukt dat het feit dat het graf van hun moeder hier in België is, de kinderen de mogelijkheid biedt af en toe naar dit graf te gaan, er een bloempje of tekening of andere attentie te plaatsen, en dat ook dit de kinderen zal blijven helpen in de verwerking van hun grote verdriet.

Hierop werd in de bestreden beslissing geantwoord :

' Dat het voor de familie belangrijk is het graf van tijd tot tijd te bezoeken, wordt niet betwist. Echter kan ook dit element niet als buitengewone omstandigheid weerhouden worden daar de mogelijkheid bestaat om na het aanvragen en het verkrijgen van een visum voor kort verblijf, het graf te bezoeken en periodiek in België te verblijven. Daarnaast kan eventueel overwogen worden om een aanvraag in te dienen om het stoffelijk overschot te repatriëren naar het land van herkomst. '

Nochtans is het overduidelijk dat het menselijkerwijze niet kan dat de kinderen, iedere maal zij het graf van hun moeder willen bezoeken, een reis van Kosovo naar België zouden moeten maken. Nog afgezien van het financiële aspect, kan dit van jonge kinderen, die hun moeder erg missen, redelijkerwijze niet gevraagd worden.

Het laten repatriëren van het stoffelijk overschot naar Kosovo, is iets wat voor het gezin financieel helemaal niet haalbaar is.

De D.V.Z. heeft in deze aangelegenheid een weinig menselijk standpunt ingenomen, en de D.V.Z. heeft hierbij blijk gegeven van een totale onredelijkheid.

B. Verder heeft verzoeker erop gewezen dat vooral V., de 13-jarige dochter, het hard te verduren heeft, en dat zij na het overlijden van haar moeder ten prooi is aan heftige emoties van verdriet, angst en vertwijfeling, en dat zij hierdoor in een uiterst depressieve stemming verkeert.

Hierop heeft de bestreden beslissing geantwoord dat deze argumenten betrekking hebben op de medische toestand van V., dat zij thuishoren in een procedure tot het bekomen van een medische regularisatie, en dat zij bijgevolg in huidige procedure niet dienen beoordeeld te worden. Verzoeker kan hiermee geenszins akkoord gaan. Indien zijn dochter V., omwille van het verlies van haar moeder, troosteloos is, en wegens het feit dat zij in haar puberteit verkeert, het met dit verlies uitermate moeilijk heeft - eventueel nog moeilijker dan de andere kinderen - zijn dit geen medische argumenten, maar diepmenselijke gevoelens en emoties. Dergelijke emotionele verwarring en vertwijfeling zijn als gevoelsmatige elementen te beschouwen, en niet als medische.

Het is uiteraard correct dat er een procedure tot medische regularisatie bestaat (toepassing art. 9ter Vr.W.), maar dit kan geen reden zijn tot overdreven compartimentering van gevoelselementen. De radeloosheid waaraan V. ten prooi is, dient vanuit humanitair oogpunt bekeken te worden, en niet vanuit medisch oogpunt.

In de bestreden beslissing heeft de D.V.Z. zich uitermate onredelijk opgesteld, en bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

Onder het kopje "Een tweede grief tegen de bestreden beslissing is een beoordelingsfout die gemaakt werd in deze beslissing, en bijgevolg een inbreuk op de materiële motiveringsverplichting." betoogt verzoeker als volgt:

"De buitengewone omstandigheden die bedoeld zijn in art. 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn geen omstandigheden van werkelijke overmacht, maar buitengewone omstandigheden die het de asielzoeker bijzonder moeilijk maken naar zijn land van oorsprong terug te keren, om aldaar de aanvraag om machtiging tot langer verblijf in België in te dienen (R.v.St. nr. 93.760). Om te kunnen spreken van buitengewone omstandigheden, is het voldoende dat de asielzoeker kan aantonen dat het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk is de machtiging tot langer verblijf in België, in zijn land van oorsprong aan te vragen

(R.v.St. nr. 51.813).

Elke omstandigheid die een asielzoeker die zich in België bevindt, verhindert zich naar zijn land van oorsprong te begeven om aldaar de aanvraag om machtiging tot langer verblijf in België in te dienen, dient als een buitengewone omstandigheid beschouwd te worden (R.v.St. nr. 74.880).

Indien de D.V.Z. een correcte beoordeling gemaakt had van de draagwijdte van het begrip van deze 'buitengewone omstandigheden', zou de D.V.Z. beslist hebben dat verzoeker en de kinderen, gezien de rampzalige omstandigheden van het overlijden van hun echtgenote/moeder, wel degelijk in de buitengewone omstandigheden verkeren die rechtvaardigen dat zij de aanvraag om machtiging tot langer verblijf indienen in België, i.p.v. verplicht te worden naar Kosovo te verhuizen om aldaar hun aanvraag in te dienen."

2.2. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.5. In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

2.6. Met zijn theoretisch betoog inzake de buitengewone omstandigheden toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij in casu een invulling heeft gegeven aan dit begrip die neerkomt op het vereisen van werkelijke overmacht.

2.7. De Raad vindt het net als de verwerende partij uiterst betreurenswaardig dat verzoekers echtgenote en de moeder van zijn kinderen in België aan een slepende ziekte is overleden en kan verzoeker volgen wanneer hij stelt dat dit rampzalige omstandigheden zijn, doch dit heeft niet als gevolg dat dit buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.8. Verzoeker is het oneens met het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing dat luidt als volgt: *“Dat het voor de familie belangrijk is het graf van tijd tot tijd te bezoeken, wordt niet betwist. Echter kan ook dit element niet als buitengewone omstandigheid weerhouden worden daar de mogelijkheid bestaat om na het aanvragen en verkrijgen van een visum voor kort verblijf, het graf te bezoeken en periodiek in België te verblijven. Daarnaast kan eventueel overwogen worden om een aanvraag in te dienen om het stoffelijk overschot te repatriëren naar het land van herkomst.”* Er weze aan herinnerd dat de buitengewone omstandigheden uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Het feit dat het graf van verzoekers echtgenote in België ligt, houdt niet ipso facto in dat het voor verzoeker onmogelijk of bijzonder moeilijk is om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in te dienen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing ook aan dat het verzoeker en zijn gezinsleden vrijstaat om een visum aan te vragen om het graf te bezoeken en hier alvast kortstondig te verblijven in dit verband. Het houdt in dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, verzoeker en zijn gezinsleden er niet van weerhoudt om gedurende deze procedure toch nog het graf van hun echtgenote/moeder te komen bezoeken. Verzoeker acht het overduidelijk dat het *“menselijkerwijze”* en *“redelijkerwijze”* niet kan om de reis van Kosovo naar België te maken, maar deze overtuiging en andere zienswijze toont niet aan dat voormelde overweging kennelijk onredelijk is. Dat het voor het gezin financieel helemaal niet haalbaar zou zijn om het stoffelijk overschot naar Kosovo te laten repatriëren, kan de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris niet onderuithalen, vermits er louter ten overvloede wordt opmerkt dat dit *“eventueel overwogen kan worden”*. Verzoeker verwijt de verwerende partij een weinig menselijk standpunt te hebben ingenomen, maar de Raad kan niets toetsen op subjectieve criteria zoals de vraag of een standpunt dat de verwerende partij inneemt, onmenselijk is of niet. De Raad herhaalt dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.9. Verzoeker voert verder aan dat de dertienjarige dochter V. het hard te verduren heeft na het overlijden van haar moeder en ten prooi is aan heftige emoties van verdriet, angst en vertwijfeling en dat zij hierdoor in een uiterst depressieve stemming verkeert. Verzoeker hekelt het feit dat de verwerende partij deze argumenten onder de medische toestand van V. onderbrengt en dat deze argumenten niet in de procedure 9bis werden beoordeeld. Verzoeker is van oordeel dat dit geen medische argumenten zijn, maar *“diepmenselijke gevoelens en emoties”* en als *“gevoelsmatige elementen”* dienen te worden beschouwd en niet als medische. Het komt de Raad echter niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze argumenten, waaronder ook *“een uiterst depressieve stemming die haar zelfs tot zelfmoordgedachten drijft”* beschouwt als medische elementen die thuishoren in een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Voorts kan nog worden opgemerkt dat verwerende partij is ingegaan op het gevoelsmatige aspect, vermits in de bestreden beslissing eveneens wordt geoordeeld over het feit dat de kinderen hun moeder heel erg missen en dat psychologische begeleiding niet langer mogelijk zou zijn in het geval van een terugkeer naar Kosovo. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde hierover het volgende: *“Er wordt echter niet aangetoond dat dergelijke psychologische begeleiding niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst waardoor dit element niet als buitengewone omstandigheid kan weerhouden worden.”*

2.10. Verzoeker verwijst ten slotte naar enkele arresten van de Raad van State, maar hiermee toont hij niet aan dat het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris dat geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, kennelijk onredelijk is. De loutere omstandigheid dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om het

gedane oordeel te ondergraven, namelijk dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA